

Το μήνυμα της Επαρχιακής Συνόδου Αυστραλίας για την Παγκόσμια Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

*Επ’ ευκαιρία της προσφάτου ανακηρύξεως, από την UNESCO, της 9ης Φεβρουαρίου ως «[Παγκοσμίου Ημέρας Ελληνικής Γλώσσας](#)», η Ιερά Επαρχιακή Σύνοδος της Ι. [Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας](#) αποφάσισε ομόφωνα όπως την Κυριακή, 8 Φεβρουαρίου, μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, τελεστεί σε όλους τους Ιερούς Ναούς της τοπικής Εκκλησίας ιερό Μνημόσυνο «**ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων διδασκάλων καί διδασκαλισσῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας ἐν τῇ Πέμπτῃ Ἡπείρῳ**».*

Στο τέλος, δε, της Ακολουθίας του Μνημοσύνου θα αναγνωστεί Συνοδικό Μήνυμα, το οποίο έχει ως εξής:

Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι,

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς καί Διάκονοι,

Ὅσιώτατοι μοναχοί καί μοναχαῖ,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ ἱστορία τῆς διάδοσης τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ εἶναι μιά περίπλοκη διαδικασία καί, ἀναμφίβολα, τόσο ἡ ταχύτητα ὅσο καί ἡ ἐπιτυχία τῆς διάδοσής του, δέν ὀφείλονται σέ ἕναν καί μόνο παράγοντα. Ὅμως, εἶναι ἐξίσου βέβαιο ὅτι ἂν ὁ Χριστιανισμός εἶχε γεννηθεῖ σέ ἕνα περιβάλλον ὅπου δέν θά κυριαρχοῦσε ἡ Ἑλληνική γλῶσσα, τά πράγματα θά εἶχαν πολύ διαφορετική τροπή, καθὼς ἡ Κοινὴ Ἑλληνιστικὴ ἀπετέλεσε τό ὄχημα μέ τό ὁποῖο ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ταξίδεψε σχεδόν σέ ὅλον τόν τότε γνωστό κόσμον. Ἀσφαλῶς, ἡ γλῶσσα μας δέν ἦταν μόνο τό μέσο διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου ἀλλά ἐπιπλέον ἦταν καί ἡ γλῶσσα στήν ὁποία γράφτηκαν τά ἱερά μας Κείμενα, διατυπώθηκαν τά δόγματα τῆς πίστεως καί θεολόγησαν οἱ μεγάλοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα τά παραπάνω εἶναι μᾶλλον γνωστά, ἂν καί πολλές φορές ἔχουμε μιά ἐπιφανειακὴ κατανόηση τῶν πραγμάτων, καθὼς θεωροῦμε τή γλῶσσα ὡς ἕνα ἀπλό ὄχημα ἢ ἐργαλεῖο, πού χρησιμοποίησε ἡ Ἐκκλησία γιά νά διαδόσει τά διδάγματά της, ἐνῶ στήν πραγματικότητα συντελέστηκε μιά τεράστια «γλωσσική κοσμογονία», ὅπου ἄνθρωποι σοφοί καί ἐμπνεόμενοι ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα, μέ ὄργανο τή θαυμάσια γλῶσσα μας μέ τίς καταπληκτικές καί λεπτές της διακρίσεις, κατέγραψαν καί κωδικοποίησαν τή θεία Ἀποκάλυψη, δίνοντας σέ λέξεις καί ὅρους νέο περιεχόμενο καί ἐννοιολόγηση, γιά νά περιγράψουν καί νά ὀριοθετήσουν τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψεῦδος.

Αυτός ο γόνιμος έναγκαλισμός και η ώσμωση της θεολογίας της Εκκλησίας και της ανυπέρβλητης Ελληνικής γλώσσας είναι ένα μόνο, αν και εξαιρετικά σημαντικό, στιγμιότυπο στη διαχρονία της, που ξεκινά από την αχλύ του μύθου για να καταλήξει στη σύγχρονη εποχή. Από τον Όμηρο και τους τραγικούς ποιητές, τους φιλοσόφους και τους σοφιστές, τον Μέγα Αλέξανδρο και τους Πατέρες της Εκκλησίας, τον Ρωμανό τον Μελωδό, τους λογάδες του Γένους, τον Σολωμό, τον Παπαδιαμάντη, τον Ελύτη και τον Σεφέρη, μέχρι τη γλώσσα που μιλούν σήμερα οι νέοι μας στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, τό κουβάρι της γλώσσας, ως ένα συνεχές και αδιάσπαστο νήμα, συνέχει τό γένος, εκφράζει χαρές και λύπες, καημούς και πάθη, συνοδεύει κάθε βήμα στον κύκλο της ζωής και αποτελεί, μαζί με την πίστη μας, τους δύο ακλόνητους πυλώνες του Ελληνισμού, που ασφαλώς, ξεπέρασε τά στενά γεωγραφικά όρια της πατρίδος μας και κατέστη παγκόσμιο πολιτισμικό αγαθό.

Αυτήν την ιδιαίτερη αξία και μοναδικότητα της Ελληνικής γλώσσας ως φορέα των ιδεωδών του Ελληνισμού κατανοούμε βαθύτερα όσοι ζούμε μακριά από τη μητέρα Πατρίδα, άφοϋ ή κοινή μας λαλιά αποτελεί όχι μόνο συνδετικό κρίκο των Όμογενών μεταξύ μας αλλά και τον όμφαλιο λώρο που μάς συνδέει με τη γενέθλια γή. Αυτήν τη βαριά παρακαταθήκη έχουμε χρέος να τη διαφυλάξουμε και να τη μεταδώσουμε στους επιγενομένους και τοϋτο δέν είναι μόνον χρέος της Πολιτείας ή κάποιων επισήμων φορέων αλλά τοϋ κάθενός από έμās, που όφείλουμε να μήν ξεχνάμε τίς ρίζες μας, να μιλούμε στα παιδιά μας και να τούς λέμε παραμύθια στα έλληνικά, να τραγουδάμε έλληνικά, να προσευχόμαστε στα έλληνικά.

Η Ίερά Αρχιεπισκοπή Αύστραλίας περιβάλλει μέ ιδιαίτερη αγάπη και φροντίδα την ύπόθεση της διατήρησης της Ελληνικής γλώσσας όχι μόνον μέ την έπιμονή στη χρήση της στη λατρεία της Εκκλησίας, αλλά και μέ τη δημιουργία τοϋ Ελληνικοϋ Σχολείου «Άγιος Κοσμās ό Αίτωλός» (Aetolian College) και την αναβάθμιση της διδασκαλίας της στη Θεολογική Σχολή τοϋ Αποστόλου Ανδρέου, όπου πρόσφατα, μάλιστα, ξεκίνησε και η λειτουργία νέου Μεταπτυχιακοϋ Προγράμματος στην Ελληνική Φιλοσοφία (Master of Greek Philosophy).

Ἡ ἀνακήρυξη, ἀπὸ τὴν UNESCO, μετὰ ἀπὸ συντονισμένες προσπάθειες τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τῆς 9ης Φεβρουαρίου, ἡμέρας θανάτου τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ποιητῆ Δ. Σολωμοῦ, ὡς «Παγκόσμιας Ἡμέρας Ἑλληνικῆς Γλώσσας» συνιστᾷ ὄχι μόνον ἐξαιρετική τιμὴ γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ μιὰ τεράστια εὐθύνη νὰ διατηρήσουμε τὴ συνέχεια τῆς γλώσσας μας καὶ νὰ τὴν ἀναδείξουμε σὲ ἕναν οἰκουμενικὸ φάρο πολιτισμοῦ, πού θά θυμίζει σὲ κάθε ἄνθρωπο πού κατοικεῖ σ' ἐτούτῃ τῇ γῇ ποιά εἶναι τὰ μεγάλα καὶ ἀνυπέρβλητα ἰδανικά τοῦ γένους.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ μας, στό πλαίσιο τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ ὁροσήμου, ἀναγνωρίζει παράλληλα τὴν «Παγκόσμια Ἡμέρα Ἑλληνικῆς Γλώσσας» ὡς ἡμέρα ἀφιερωμένη στοὺς διδασκάλους καὶ τίς διδασκάλισσες πού δίδαξαν στήν Πέμπτη Ἡπειρο τὴ γλώσσα μας καὶ ἔγιναν μέ τὸν τρόπο αὐτό φωτεινοὶ ὁδοδείκτες γιὰ χιλιάδες Ἑλληνόπουλα τῆς Διασποράς. Κάθε χρόνο δέ, τὴν Κυριακὴν πού προηγεῖται τῆς 9ης Φεβρουαρίου, θά τελεῖται ἱερό μνημόσυνο, ὅπως τελέστηκε καὶ σήμερα, «ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐν τῇ Πέμπτῃ Ἡπείρῳ» ὡς ἐλάχιστο δεῖγμα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ καὶ δίδοντας τὴν ὑπόσχεση ὅτι δέν θά ἀφήσουμε τὴ φλόγα ἀπὸ τό ἔργο τους νὰ σβήσει. Ἀκόμα καὶ ἂν ἡ μικρὴ ἢ μεγάλη λάμψη τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἐμᾶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα θά σβήσει, ὅπως λέει κι ὁ ποιητής: «Μόνο μιὰ λάμψη ὁ ἄνθρωπος· κι ἂν εἶδες, εἶδες...»[1], τό ἔργο τῶν σπουδαίων θά λάμπει στὸν αἰῶνα γιὰ νὰ φωτίζει καὶ νὰ καθοδηγεῖ... Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐν τῇ Πέμπτῃ Ἡπείρῳ.

Μέ πολλές πατρικές εὐχές.

Ἐν Σύδνεϋ, τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 2026,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Αὐστραλίας Μακάριος

Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου

Ὁ Καμπέρας Ἀθηναγόρας

Ὁ Μελβούρνης Κυριακός

Ὁ Πέρθης Ἐλπίδιος

Ὁ Ἀδελαΐδος Σιλουανός

Ὁ Βρισβάνης Βαρθολομαῖος

Ὁ Χώρας Εὐμένιος

Ὁ Μαγνησίας Χριστόδουλος, Ἀρχιγραμματεὺς

[1]Ὁ. Ἐλύτη, Ὁ κῆπος μέ τίς αὐταπάτες.